

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI
De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:
25/01/2018

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes
Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Pere Rovira

LA FINESTRA DE VERMEER

Vila-seca de Solcina, 1947

Poeta, novel·lista, assagista i traductor. És doctor en Filologia i professor emèrit de la Universitat de Lleida, on ha treballat durant més de trenta anys impartint assignatures de poesia moderna. Va dirigir l'*Aula de poesia de la UdL* i la col·lecció *Versos*. Des de fa anys, viu a Alpicat i forma part de la Col·lecció Local de la Biblioteca Sant Bartomeu. Alguns dels títols que hi trobareu són:

CD

Contra la mort (2016)
Paraula de jazz (1999)

Assaig

Diari sense dies (2004)

Novel·les

Les guerres del pare (2013)
L'amor boig (2007)

Poemaris

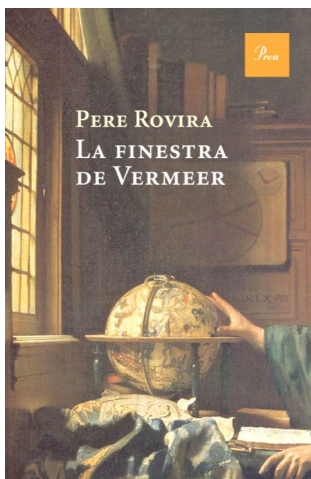
Contra la mort (2011)
Entre nosaltres (2010)
Poesia 1979-2004 (2006)
La mar de dins (2003)

Traduccions

Jardí francès (2016)
Les roses de Ronsard (2009)

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

La llum dels dies que se'n van

En un dietari, tot hi té cabuda. Segons el talent de l'autor que l'escriu -la força de l'estil, la gràcia persuasiva del to, l'envergadura de la intel·ligència-, aquesta qualitat omnívora pot ser una font de riquesa o bé una trampa mortal, que enlota el text amb una acumulació de materials descontrolada. Tot i que en literatura no hi ha receptes que valguin, és evident que tenir un caràcter singular i treballar amb paciència i rigor és una garantia a l'hora d'escriure un dietari sense que es des-

bordi per les vies de la impostura, el tòpic, l'autocomplaença i la floritura.

La finestra de Vermeer és el dietari d'un any sencer (el 2013) de la vida del seu autor, el poeta, novel·lista i assagista Pere Rovira. Al llarg de les seves més de 500 pàgines, el lector hi trobarà, efectivament, tot el que pot trobar-se en un llibre d'aquesta naturalesa: records personals, comentaris de llibres i de pel·lícules, anàlisis de l'actualitat econòmica i sociopolítica, passions, disgustos, plaers, temors, xacres anímiques i corporals, anècdotes relacionades amb el món literari, retrats o referències d'escriptors més o menys coneguts... En un passatge, Rovira recupera una reflexió de Voltaire sobre la vida i la mort, i li retreu que sigui "més enginyós que real". La frase és clau per entendre un dietari que es proposa consignar, sense afectacions, "la vida d'un personatge que es diu igual que l'autor, que viu a la mateixa casa que ell, que comparteix els seus amors, els seus gustos, les seves aversions".

El resultat és, en conjunt, excel·lent. Sobretot, per la consistència clara i elegant de la prosa de Rovira -pel timbre de robusta hospitalitat amb què ressona- i per la intel·ligència amb què observa, reflexiona i jutja tot el que capta la seva atenció. És una intel·ligència estimulant fins i tot quan s'està en desacord amb les seves conclusions, cosa que passa més d'un cop perquè Rovira, d'opinions contundents i arriscades, pensa sense mals vicis gregaris i escriu: l'expressió és seva- sense timidesa.

La paciència de continuar

El Pere Rovira que ha escrit aquest dietari porta una vida, tal com diu ell mateix, molt diferent de la que va portar durant anys. Ja són lluny les bauxes de sociabilitat de temps enrere, producte de "la turbulència" íntima i "la vanitat", i ara viu en una soledat plètòricament volguda, sedentària i productiva, matisada només per la companyia de la dona a qui estima amb un amor agraït i pacíficament apassionat, per la presència més o menys constant dels fills i de la mare quasi nonagenària, i pels ocasionals encontres amb vells amics, tant del món literari català com castellà.

La severa autocrítica que de tant en tant aplica al seu passat vital i literari, que no el porta a renegar ni del que va viure ni del que va escriure però sí a passar-hi comptes, dóna legitimitat a les crítiques que dedica a altres escriptors. En general ponderat però sempre intens, Rovira maleeix el que li desagrada i celebra el que li plau amb la mateixa naturalitat convincent. Entre el que li desagrada, hi ha les aprensions de la vellesa, la mescla d'ingenuïtat i prepotència que determina el comportament de tants poetes, el cosmopolitisme provincià de Muñoz Molina, la boira lleidatana...; entre el que li plau, hi ha el noble record del pare mort, la poesia de Baudelaire, el vi, els exemples modèlics d'Espriu i Vinyoli, la caça, les migdiades...

Per si tot això fos poc, de tant en tant apareix el Rovira poeta -autor de poemes memorables- i amolla una frase precisa i plàstica com un vers: "Quan el cirerer floria, semblava un núvol de perfum blanc". Es nota que *La finestra de Vermeer* és el resultat no de "la pressa a acabar" sinó de "la paciència per continuar". Excel·lent.

PERE ANTONI PONS

12/03/2016

Enllaços d'interès

https://elpais.com/diario/2006/02/25/babelia/1140828621_850215.html